

„Jeg er Provstens Stedfortræder — hans Kapellan — og kommer til Dem efter hans Anmodning — —“

I det samme aabnedes Døren inde fra Sideværelset, og et sværtbygget, midaldrende Fruentimmer med staaende Haar og lyse, udhævede Øjne traadte ind. Ogsaa hun standsede straks i stum Forbavselse og maalte et Øjeblik den fremmede Præst med et ikke just venligt Blik. Men med et fløj et lyst Smil over hendes Ansigt, og idet hun uden Forlegenhed nærmede sig og rakte Kapellanen sin kødfulde Haand, sagde hun med en ejendommelig blød og hjertensgod Stemme:

„Det er da ikke muligt, at det er vor ny Kap'lan? . . . Nej, saa skal De da have ret saa mange hjertelige Velkommen! . . . Nu har jeg aldrig tænkt mig det saa godt! . . . Saa De er virkelig kommen hertil! . . . Nej, det var da det fornøjeligste, det . . . saa det er virkelig vor nye Præst! . . . Og saadan er det altsaa, at De ser ud! . . . Ja, det havde jeg jo netop tænkt mig . . . Nej, det var da det fornøjeligste, det . . .“

Hun havde stillet sig op et Stykke fra ham med begge sine Hænder hvilende paa den svære Mave og blev ved at gentage sine Udbrud, mens hun henrykt betragtede ham fra Hoved til Fod.

Kapellanen, der tilsidst følte sig lidt generet af denne Mønstring, gav sig til at spørge om den syges Befindende.

Men hun kunde ikke komme sig af sin glade Overraskelse eller løsrive sig fra sin Beskuen. Først da Manden bagfra havde rykket hende et Par Gange i Skørtet, besvarede hun Kapellans Spørgsmaal.

„Jo, ellers Tak,“ sagde hun da i forandret Tone og saae hen imod Døren, som hun havde ladet staa paaklem efter sig. „Nu er det da, Gud være lovet, blevet noget mildere. . . . Men ved Middagstid var det ellers grumme simpelt, og da saa Vejret bedrede sig, saa syntes vi jo, at det var rigtigst at skikke Provsten Bud. . . . Men kanske skulde vi hellere have ladet være, for der er da vistnok ingen Fare længer . . . og det er jo ingen Plaser for Præsten saadan at tage ud ved Nattens Tid og i et saadant Vejføre . . .“